

"לדורות"**סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל
שאלון לרישום קורות ניצולת השואה**

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית,

מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

אנו מודים לך מראש על הנכונות לשיתוף הפעולה.

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: איזקוביץ	שם פרטי: לאה
-----------------------	--------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

יש לרשום שמות ומקומות באותיות בדפוס (גם בלועזית) במקומות המסומנים

שם משפחה לפני המלחמה או בתקופתה:	בלועזית Meikle	שם נעורים: רחל
שם פרטי לפני המלחמה או בתקופתה: רחל	בלועזית Rachel	תאריך לידה: 18.2.1925 מין: ז/נ
מקום לידה (ישוב, מחוז): מארצ'ן	בלועזית Martz'n	ארץ לידה: רומניה
שם פרטי של האב: לאזר	שם פרטי ושם נעורים של האם: קלרה לוזאר	
שם פרטי של האישה/הבעל(אם היה/תה נשוי/נשואה לפני המלחמה):	שם נעורים של האישה: -	
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: מרצ'אן	בלועזית Martz'n	ארץ המגורים: רומניה
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: -	מקצוע לפני המלחמה: תופרת	חבר בארגון או בתנועה: -
מקומות מגורים בתקופת המלחמה (ישוב, מחוז, ארץ): בוקרשט רומניה		
האם היית בגטאות? אילו ומתי? -		
האם היית במחנות? אילו ומתי? -		
מקום השחרור: איטליה	תאריך השחרור: 1945	
האם שהית במחנה עקורים? שם המחנה? -	לאן עברת/חזרת לאחר השחרור (ציין מקום)? -	
מקומות/מחנות בדרך לארץ: לנץ' באוסטריה, וינה, איטליה נפולי	שנת עליה: 18.12.1948	שם האנייה (אם עלה בדרך הים): " קסנטה " -אוניית משא של פרות

<p align="center">אנא ספרי/י על קורותיך לפני המלחמה</p> <p>(ציוני דרך: משפחה, סביבה, ילדות ולימודים, עבודה, חברות בארגון): נא לכתוב בגוף ראשון נולדתי ב-18 לפברואר 1925, ברומניה בכפר ששמו "מארצ'ן", היינו משפחה של ארבע נפשות, אבא "לאז'ר מיקאל", אימא קרלה, אחי הגדול חיים, ואני שבזמנו קראו לי רחל. אבא היה מכונאי ואימא הייתה תופרת (תפרה סדינים, ציפיות, וילונות), וחיים היה חשמלאי.</p>
<p align="center">נא ספרי/י על קורותיך בזמן המלחמה</p> <p>(ציוני דרך: מעצר וגירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים ביוזמא/תנועות נוער/מחתרת/פרטיזנים, השתתפות בבריחה/התנגדות/לחימה, האם אדם/ארגון יהודי/לא יהודי סייע באופן משמעותי להצלתך; בריחה/הגירה בכפייה, פינוי/אווקואציה למרכז ברית המועצות): בשנת 1941, הייתי בת 16, אבא שלי לא עבד בגלל שהיה יהודי והרומנים לא באו למוסך שלו יותר, הוא לא מצא עבודה חדשה ונכנס לדיכאון. לאימא שלי הייתה דודה בשם "פאני רוש" שהזמינה אותנו לבוא לגור אצלה, אבא שלי שהיה מאוד מדוכא איבד כל מוטיבציה לחיות ובדרך לבוקרשט הוא נפטר. בבוקרשט בהתחלה חיינו אצל הדודה, אימא שלי מצאה עבודה בתור תופרת במתפרה ליד האוניברסיטה ואני עבדתי בתור נערת שליחיות של אימא שלי ושל תופרות אחרות, ניצלו את עבודתה של אימא שלי ושילמו לה פרוטות אולם בגלל שהייתה יהודיה לא הייתה לה הרבה ברירה. אחי הגדול מצא עבודה אצל מהנדס רומני שלקח אותו תחת חסותו ושכר לו חדר במוטל ואז נשארנו רק אני, אימא והדודה. בשנת 1942 אני ואימא שכרנו חדר קטן קרוב למגורים של דודה שלי, אם הייתה רואה אותו היום היית אומר שהוא נראה כמו במחסן. אני ואימא הרווחנו כול כך קצת שבקושי היה לנו כסף לשכר דירה. יום אחד דודה שלי הזמינה אותי לארוחת צהריים בבית שלה ואימא הייתה בדיוק סיימה את העבודה והייתה בדרכה הביתה בכניסה לרחוב הסמוך לרחוב שבו גרה דודה שלי, היו חיילים של היטל שחיפשו יהודים, הם ראו את אימא שלי והם חשבו שהיא רומניה, היא לא נראתה יהודיה ודיברה רומנית שוטפת ללא מבטא, הם צעקו עליה ואמרו לה להיכנס מהר הביתה שלה. בבוקרשט הגרמנים עשו שמות ליהודים, אני זוכרת שהלכתי ברחוב וראיתי את הגופה של הבן של הרב הראשי תלוי במרכז העיר על פנס רחוב ועליו שלט שכתוב "יהודי", בבוקרשט היו טרנספרים של יהודים, אבל בגלל שלא נראינו כיהודים והרומנים אהבו את דודה שלי, אף אחד לא הסגיר אותנו לנאצים. הרומנים ידעו את מי להסגיר ואת מי לא. לאחר מכאן הכול נרגע סביבנו ויכולנו להמשיך לחיות את החיים שלנו כרגיל, אימא המשיכה לעבוד בתור תופרת ואני המשכתי לעבוד בתור נערת שליחיות והלכתי ללמוד להיות תופרת. יום אחד היו הפצצות על בוקרשט וכולם ברחו למקלטים שהיו בעיר, אימא שלי נבהלה ורצה שנלך למקלט, מקלט שהיה ליד שירותים ציבוריים, אני לא רציתי שתתפוצץ פצצה שם ותזהם את כולנו בצואה לכן אני החלטתי להישאר בבית ולהתמודד עם מה שיהיה, אימא הלכה בלעדיי, לאחר מכאן שמענו שהגרמנים תפסו את המהנדס שהעסיק את אח שלי ושלחו את שניהם לבית סוהר בטרנסילבניה עד סוף המלחמה. ידענו שהייתה מלחמה אבל לא ידענו את הזוועות שנעשו בפולין במחנות ההשמדה.</p>
<p align="center">אנא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ</p> <p>(ציוני דרך: השחרור וחזרה הביתה, חיים אחרי המלחמה, בריחה, העפלה/ עליה): בסוף המלחמה אח שלי השתחרר מבית הכלא מטרנסילבניה, ובשנת 46 הוא החליט לעלות ארצה, הוא הכיר לי חבר שלו שהיה שכן שלנו במרצ'ן, בחור בשם אלק איזקוביץ', בזמן המלחמה הוא עבד בתור טכנאי רדיו במחנה של קצינים ברומניה. התחתנו שהייתי בגיל 20, והחלטנו שאנחנו עוזבים את בוקרשט ועולים ארצה, הלכנו ברגל עד ללינץ' באוסטריה, הייתי חולה בטיפוס, מלונץ' הגענו לוינה ששם הייתי מאושפזת חודשיים בכדי להחלים מהטיפוס. ואז אחרי שהחלמתי הגענו לארגון ה"גוינט", שעזרו לנו לעלות ארצה, הם שלחו אותנו לנפולי שבאיטליה, ועלינו לאוניית בקר בשם "קסנטה", באוניה היו איתנו ניצולי שואה מפולין ושם בפעם הראשונה נחשפתי לזוועות שעברו היהודים, היו שם אנשים חולים ומעוותים, שמענו סיפורים שזעזעו אותנו, הגענו לארץ ב-18 לדצמבר 1948.</p>
<p align="center">נא ספרי/י על חיךך בארץ</p> <p>(ציוני דרך: לימודים/ תעסוקה, שירות צבאי, פעילות ציבורית או תרבותית, משפחה/ דורות המשך וכו'): בארץ עברנו לגור בחיפה בבית ערבי, קרוב לוואדי ניסנאס ובו חיינו 11 שנה, אני הייתי עקרת בית והייתי בהריון, בעלי עבד בתור טכנאי רדיו, אימא שלי נשארה בבוקרשט עד שבשנת 1950 היא עלתה ארצה.</p>